

Атанасъ запозналъ Василя не само съ богаташитѣ българе, но и съ турскитѣ бейове и агалари, „малъ-сайбин“ на едъръ добитѣкъ. Притежателитѣ плѣвненци на едъръ добитѣкъ сериозно заговорили за цѣнитѣ на стоката си: цѣната на воловетѣ и на конѣтѣ порастнала

Въ една тъмна и дъжделива ноемврийска нощъ, Анастасъ Попъ Христовъ свикалъ у дома си на „мухабетъ“ най-вѣрнитѣ си приятели. На „мухабета“ (вечеринка) присѣдствувалъ и търговецътъ на едъръ добитѣкъ. Слѣдъ като хапнали и пийнали, дяконътъ запѣлъ пѣсенята: „Отъ какъ се е, мила моя майко ле, зора зазорила“ „Сладкозвучния“ гласъ на дякона изпълнилъ сърдцата на плѣвненскитѣ патриоти. Пѣкон, отъ патриотическо умиление, дори и съзри проронили Дяконътъ имъ изпълъ и пѣсенята на „жаловититѣ славен“ Когато дяконътъ съ патосъ изпълъ — „какъ да не плачемъ, какъ да не тжжимъ: я вижте, хора, какъ наша майка въ вериги пжика“ — то Анастасъ съ съзри на очи спрѣлъ пѣвца и разказалъ на приятелитѣ си, защо ги е свикалъ на вечеринка у дома си Дяконътъ подбѣлъ думата и нахжео, но убѣдително, раскрилъ на събѣсѣдницитѣ си идеята за организиране на тайни комитети. Съ благоговѣние изслушали приятелитѣ на Анастаса проповѣдника на свободата и правдата. Още въ сжщата нощъ „приятелитѣ“ се организирали въ мѣстенъ, частенъ и таенъ комитетъ. На часа събрали помежду си десетъ турски лири и ги дали на Дякона Левски за нѣкни разноски.

Съ подарената сума Василъ Ивановъ, търговецътъ, купилъ „комитетски конь“. И на тѣлохранителя си (Василъ *Ионковъ*) дяконътъ купилъ за 500 гроша другъ „комитетски конь“.

Въодушевенъ отъ пѣрвата си сполука въ Плѣвенъ, Дяконъ Левски фхналъ „комитетския конь“ и отпхтувалъ за града Ловечъ.